

NBSTRAF 2017/214

NBSTRAF 2017/214, n.v.t., 21-06-2017, red.art., (annotatie)

INHOUDSINDICATIE

Redactioneel artikel

GA DIRECT NAAR

[Samenvatting](#)

[Noot](#)

GEGEVENS

Instantie	n.v.t.
Datum uitspraak	21-06-2017
Publicatie	NBSTRAF 2017/214 (Sdu), aflevering 19, 2017
Annotator	mr. H. Anker
Zaaknummer	red.art.
Rechtsgebied	Straf(proces)recht
Rubriek	Rechtspraak
Rechters	n.v.t.
Partijen	
Regelgeving	

SAMENVATTING

Dit is het redactionele artikel gepubliceerd in NbSr Aflevering 7 - juni 2017 - jaargang 21

Er zijn nog steeds veel strafzaken die veel te lang op de plank blijven liggen.

NOOT

214. Undue delay, feitenrechters en art. 36 Sv

Er zijn nog steeds veel strafzaken die veel te lang op de plank blijven liggen.

De Hoge Raad blijft op het standpunt staan dat een overschrijding van de ‘redelijke termijn’ die geldt voor vervolging in strafzaken niet kan leiden tot het niet-ontvankelijk verklaren van het Openbaar Ministerie in de ingestelde vervolging.¹

Feitenrechters denken daar niet zelden anders over en advocaten gaan ook meer de weg bewandelen van art. 36 Sv.

Een recent voorbeeld van toepassing art. 36 Sv is de Grolsch Veste-zaak: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 9 januari 2017.² Het hof verklaart in die zaak dat de strafzaak geëindigd is.

Feitenrechters kiezen nog wel degelijk in bepaalde zaken voor een harde afstraffing van het Openbaar Ministerie na een zeer fors tijdsverloop. Het OM wordt dan niet-ontvankelijk verklaard in de vervolging.

Enige recente voorbeelden:

– Rechtbank Amsterdam 21 februari 2017.³

Het betrof een beweerd feit van 7 januari 2011. De zaak stond op 31 oktober 2011 voor het eerst op zitting.

Vervolgens geraakte het dossier in het ongereede. Puur op het tijdsverloop volgde een niet-ontvankelijkverklaring van de officier van justitie.

– Rechtbank Limburg 16 maart 2017.⁴

Het ging in deze zaak om diverse vermoedelijke overtredingen van de Opiumwet met betrekking tot softdrugs.

De inhoudelijke behandeling van de zaak zou kunnen plaatsvinden in 2018.

‘De rechtbank ziet niet in, hoewel de ten laste gelegde feiten ernstig zijn, welke strafdoelen tien jaar na dato nog opgeld doen’.

Ook wordt verwezen naar de ‘maatschappelijke kosten die tot die tijd nog gemaakt moeten worden’.

De officier van justitie wordt niet-ontvankelijk verklaard in de vervolging.

– Rechtbank Amsterdam 11 november 2016.⁵

Witwassen stond centraal. De beweerde feiten zouden zich hebben voorgedaan in de periode 2005-2007.

Er was sprake van een fors tijdsverloop en een inactieve houding van het OM.

De verdachte was in 2008 aangehouden.

Het OM wordt niet-ontvankelijk verklaard in de ingestelde vervolging.

In toenemende mate dienen advocaten in zaken waarin sprake is van een fors tijdsverloop een rekest in ex art. 36 Sv. Het betreft dan verdachten die op een zeker moment verlangen naar meer duidelijkheid in hun zaak.

De tekst van art. 36 Sv, lid 1 luidt:

‘Wordt een vervolging niet voortgezet, dan kan het gerecht in feitelijken aanleg, voor hetwelk de zaak het laatst werd vervolgd, op het verzoek van den verdachte of op voordracht van de rechter-commissaris op de voet van artikel 180, verklaren dat de zaak geëindigd is.’

Aangaande het toepassingsbereik van art. 36 Sv verwijs ik naar een lezenswaardige noot van mr. J.L. Baar, *NbSr Geannoteerd*, 4 augustus 2015.⁶

Ik noemde al als voorbeeld de Grolsch Veste-zaak. In die zaak werd het verzoek van de verdediging toegewezen. Het betrof een natuurlijke persoon die het rekest indiende.

Het hof vraagt zich af waarom de beslissing tot verdere vervolging van verzoeker zou moeten afhangen van de uitkomst van de schikkingsonderhandelingen met de betrokken rechtspersonen.

Ook zou het OM al eerder hebben aangegeven dat het niet de bedoeling was de natuurlijke personen verder te vervolgen.

Voorts liep de zaak inmiddels al meer dan vijf jaar.

Nog twee redelijk recente beslissingen:

– Rechtbank Noord-Holland 27 juni 2016.⁷

Op 5 januari 2014 wordt aangifte gedaan van vernieling van een telefoon. De raadsman informeert regelmatig bij het OM naar de stand van zaken. Op een gegeven moment laat het OM weten dat verzoeker zal worden gedagvaard voor de zitting van 2 augustus 2016.

Op 17 mei 2016 wordt een rekest ex art. 36 Sv ingediend.

De rechtbank wijst het verzoek toe.

De rechtbank wijst op de onzekerheid aan de zijde van verzoeker, een tijdsverloop van bijna 32 maanden, de omstandigheid dat het om een niet-complexe zaak gaat en de proactieve houding van verzoeker en raadsman.

De officier van justitie had nog gewezen op het belang van het slachtoffer. De rechtbank wijst er echter fijntjes op dat het op de weg van het OM had gelegen om dit belang eerder in acht te nemen.

– Rechtbank Amsterdam, 29 september 2015.⁸

Er bestond verdenking in verband met mishandeling, vermoedelijk begaan op 18 december 2011.

Het onderzoek ter terechtzitting werd op 9 januari 2013 voor onbepaalde tijd aangehouden.

Het verzoek van de verdediging op de voet van art. 36 Sv wordt toegewezen.

Art. 36 Sv spreekt wel over een ‘vervolging die niet wordt voortgezet’. Indien er sprake is van vertraging in het opsporingsonderzoek, dan kan de verdediging de weg van art. 180 Sv benutten.

De R-C wordt dan ingeschakeld om nodeloze vertraging tegen te gaan. Die R-C kan zich daartoe de processtukken doen overleggen. Ook kan de officier van justitie worden gehoord en de verdachte of de raadsman.

Ook kan de R-C de officier van justitie een termijn stellen voor beëindiging van het opsporingsonderzoek.

In het derde lid van art. 180 Sv staat ook nog vermeld dat de R-C de zaak tevens kan voorleggen aan de rechtbank, met het oog op toepassing van art. 36 Sv.

Hiermee is dan een brug geslagen naar het eerder door mij besproken art. 36 Sv in dit verband.

Opmerking verdient nog wel dat het verstandig is dat advocaten het rekest ex art. 36 Sv mede laten ondertekenen door hun cliënt.

Ik verwijst naar een recente beslissing van de Rechtbank Zeeland-West-Brabant van 4 april 2017.⁹ Deze rechtbank verwees op haar beurt naar een beslissing van het Hof Amsterdam van 23 oktober 1996.¹⁰

*Mr. H. Anker*¹¹

nr. H. Anker

VOEINOTEN

- 1) Zie onder meer HR 8 september 2015, [ECLI:NL:HR:2015:2465](#).
- 2) Hof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, 9 januari 2017, [ECLI:NL:GHARL:2017:388](#).
- 3) Rb. Amsterdam 21 februari 2017, [ECLI:NL:RBAMS:2017:1689](#).
- 4) Rb. Limburg 16 maart 2017, *NbSr* 2017/153.
- 5) Rb. Amsterdam 11 november 2016, [ECLI:NL:RBAMS:2016:7340](#).
- 6) *NbSr Geannoteerd*, 4 augustus 2015, afl. 5, 151, p. 122 t/m 126.
- 7) Rb. Noord-Holland 27 juni 2016, *NbSr* 2016/157.

- 8) Rb. Amsterdam 29 september 2015, [ECLI:NL:RBAMS:2015:10060](#).
- 9) Rb. Zeeland-West-Brabant 4 april 2017, [ECLI:NL:RBZWB:2017:2018](#).
- 10) Hof Amsterdam 23 oktober 1996, *NJ* 1997, 94.
- 11) Deze bijdrage is afgerond op 29 mei 2017.

Copyright 2017 - Sdu - Alle rechten voorbehouden.